

USNESENÍ

Krajský soud v Plzni rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 13. 3. 2025 v trestní věci odsouzeného [REDAKCE] nar. [REDAKCE],

t a k t o:

Ke stížnosti odsouzeného [REDAKCE] se podle § 149 odst. 1 písm. b) trestního řádu **zrušuje** usnesení Okresního soudu Plzeň-město ze dne 29. 1. 2025 č. j. 5 PP 124/2024-37 a okresnímu soudu se **ukládá**, aby o věci znovu jednal a rozhodl.

Odůvodnění:

1. Napadeným usnesením rozhodl senát okresního soudu tak, že podle § 88 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku zamítl žádost odsouzeného [REDAKCE] o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody v trvání **24 měsíců** uloženého mu rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 11. 9. 2020 sp. zn. 30 T 65/2020 ve znění rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 1. 2021 sp. zn. 7 To 410/2020 ve spojení s usnesením téhož obvodního soudu a též sp. zn. ze dne 31. 8. 2022 ; v trvání **14 měsíců** uloženého mu rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 23. 3. 2022 sp. zn. 15 T 152/2021 a v trvání **12 měsíců** uloženého mu trestním příkazem Okresního soudu Praha-západ ze dne 31. 5. 2018 sp. zn. 17 T 64/2018 ve spojení s usnesením téhož soudu a v téže věci ze dne 3. 5. 2021.
2. Okresní soud (OS) došel k závěru, že odsouzený splnil první (formální) zákonný předpoklad, protože vykonal požadovanou část uloženého trestu. Pokud jde o druhý zákonný předpoklad, podle přezkoumávaného rozhodnutí kladně zohlednil hodnocení odsouzeného ve vztahu k plnění povinností ve výkonu trestu odnětí svobody, akcentoval, že v průběhu výkonu trestu byl odsouzenému vyhodnocen stanovený program zacházení celkem jedenáctkrát, z toho jej plnil desetkrát a jednou – z důvodu nezájmu o vzdělávací aktivity a pracovní aktivity ve prospěch věznic v rámci adaptačního procesu na nástup do výkonu trestu – plnil toliko částečně. Senát OS přihlédl i k tomu, že odsouzený dosud nebyl kázeňsky trestán, naopak mu bylo uděleno pět kázeňských odměn. Přestože z hodnocení vypracovaného věznicí vzal okresní soud za prokázané, že účel výkonu trestu odnětí svobody ve věznici s ostrahou je plněn, zdůraznil že nelze zcela objektivně posoudit, že by u odsouzeného došlo k výraznému snížení identifikovatelných rizik majících souvislost s trestnou činností. Jelikož závěr hodnocení byl takový, že případná predikce vedení řádného života odsouzeného je obtížná, uzavřel okresní soud, že odsouzený prozatím nesplnil druhý zákonný předpoklad, tedy neprokázal polepšení. V té souvislosti ostatně hodnotil i skutečnost, jak se choval odsouzený na svobodě poté, co první odsuzující rozhodnutí nabylo právní moci. V té souvislosti musel OS konstatovat, že před nástupem výkonu trestu neprokázal odsouzený polepšení na svobodě, neboť se poté dopustil opakovaně i závažné trestné činnosti.
3. Okresní soud sice uzavřel oproti předchozímu rozhodnutí, v němž byl učiněn závěr o nesplnění této podmínky, že „odsouzený sice ušel kus cesty“, nicméně jeho chování ve výkonu trestu výrazně pozitivně nepřevýšilo chování odsouzeného právě po právní moci prvního z odsuzujících rozhodnutí. Podle napadeného rozhodnutí je odsouzený dobře nasměrován, neboť již získal jednu odměnu navíc a zahájil spolupráci s organizací [REDAKCE]. Nicméně podle okresního soudu nelze prozatím samotné zahájení spolupráce považovat za natolik zásadní, že by mělo být zohledněno výrazněji v jeho prospěch. Soud prvního stupně došel k závěru, že zmíněná spolupráce s předmětnou organizací by měla být dlouhodobějšího rázu, než je nyní a že odsouzený by měl soudu doložit také výsledky, kterých při spolupráci s touto organizací dosáhl,

neboť výsledky takové spolupráce jsou pro soud daleko podstatnější, než je samotné zapojení se do této spolupráce.

4. Podle napadaného rozhodnutí nebyla splněna ani třetí zákonná podmínka, jednak z důvodu nesplnění druhého zákonného předpokladu a dále proto, že odsouzený je ve výkonu trestu již podruhé a v opisu rejstříku trestů má dohromady 10 záznamů o odsouzení. Okresní soud tak zdůraznil, že odsouzený je recidivista, na kterého bylo v minulosti působeno různými druhy trestů, avšak žádný z nich nepřispěl k jeho nápravě. Připomněl, že odsouzený byl poprvé ve výkonu trestu odnětí svobody v roce 20██, byl tehdy podmíněně propuštěn a ve zkušební době se osvědčil. Nicméně poté opakovaně selhával a dopouštěl se další trestné činnosti. V té souvislosti soud I. instance připomněl, že šance na vedení řádného života v podobě podmíněného propouštění se dává obecně do budoucna, a nikoliv ve vztahu k tomu, že v rámci stanovené zkušební doby by se odsouzený měl chovat řádně.
5. Soud rovněž připomněl, že odsouzený byl rovněž účasten amnestie prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013, avšak ani tohoto dobrodiní si nevážil a znovu se dopouštěl trestné činnosti. Drogovou trestnou činnost začal páchat v roce 2016, ve věci OS Praha-západ sp. zn. 17 T 64/2018 byl odsouzen k podmíněnému trestu, ten byl však následně přeměněn v trest nepodmíněný z důvodu spáchání stejné trestné činnosti ve zkušební době. Přesto i následně mu byl uložen opětovně výchovný trest, jelikož Městský soud v Praze změnil původně nepodmíněný trest odnětí svobody uložený odsouzenému Obvodním soudem pro Prahu 5 ve věci vedené pod sp. zn. 30 T 65/2020. Okresní soud v té souvislosti zdůraznil, že ve zmíněné věci byla odsouzenému stanovena zkušební doba podmíněného odsouzení v trvání pěti roků za současného stanovení dohledu probačního úředníka. Z následného odsouzení ve věci Obvodního soudu Praha 3 sp. zn. 15 T 152/2021 vzal okresní soud za prokázané, že odsouzený i po právní moci tohoto rozhodnutí přinejmenším přechovával předměty určené k výrobě pervitinu, což vedlo následně k nařízení výkonu trestu odnětí svobody.
6. Podle okresního soudu ani rodinné zázemí, ani zaměstnání nedokáží eliminovat zvýšené riziko recidivy trestné činnosti odsouzeného, neboť ten měl zázemí i práci zajištěné v době, kdy se trestné činnosti dopouštěl. V té souvislosti soud I. instance opětovně zdůraznil, že odsouzený musí intenzivně řešit svou dlouhodobou závislost na drogách a dvě sezení v rámci spolupráce s organizací ████████ nelze považovat za dostatečné, a to právě s ohledem na dlouhou dobu zneužívání návykových látek odsouzeným. V případě odsouzeného došel okresní soud k závěru, že rizika zjištěná v souvislosti s trestnou činností nejsou snížena, a proto ze všech těchto důvodů soud shledal zvýšené riziko recidivy odsouzeného, a proto jeho žádost o podmíněné propuštění byla zamítnuta i pro nesplnění tohoto zákonného předpokladu.
7. Proti tomuto usnesení podal odsouzený v zákonné lhůtě stížnost (č. l. 42). Namítl, že mu bylo vyčteno, že nespolupracuje s neziskovou organizací ████████ protože měl jenom pár sezení, což osobně nepovažoval za takový problém. Vyjádřil svůj názor, že soud by měl zejména hledět na jeho chování ve výkonu trestu. Připomněl, že má stálou práci, dosáhl na pozici ████████ V té souvislosti zdůraznil, že byl několikrát kázeňsky odměněn, a to jak na pracovišti, tak na oddíle. Je v 1.PSVD, úspěšně prošel programem Redukce rizik recidivy. Zdůraznil, že nemá žádný kázeňský trest ani poznatek. Proto si myslí, že splňuje všechna kritéria pro podmíněné propuštění.
8. Pokud jde o jeho sociální zázemí, zdůraznil, že to má zajištěno a že má plnou podporu své rodiny. Zdůraznil, že přísliby zaměstnání i bydlení předložil okresnímu soudu a zdůraznil, že pravidelně splácí své dluhy formou insolvenčního řízení. Proto má splněny veškeré předpoklady, aby vedl řádný život, z toho důvodu požádal krajský soud, aby jeho žádosti o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody vyhověl.
9. Krajský soud v Plzni z podnětu včas podané stížnosti podle § 147 odst. 1 trestního řádu přezkoumal správnost výroku napadaného rozhodnutí, jakož i řízení předcházející jeho vydání, a došel k závěru, že je na místě stížnosti vyhovět. To přesto, že se neztotožnil s veškerou

argumentací odůvodnění, nicméně stížnostní řízení je ovládáno principem revizním, proto musí soud zohlednit všechna kritéria a vzít do úvahy všechny rozhodující konkrétní skutečnosti.

10. Pokud jde o řízení předcházející vydání napadeného rozhodnutí, zdejší soud nemá k procesnímu postupu okresního soudu žádné výhrady. Rozhodl ve veřejném zasedání, k němuž byly lhůty k přípravě oprávněným osobám zachovány, odsouzený byl po zákonem poučení vyslechnut a okresní soud prováděl i další listinné důkazy, včetně spisů o předchozích odsouzených v této věci a spisu téhož soudu sp. zn. 5 PP 124/2024. K důkazu měl i usnesení téhož soudu z 6. 3. 2024 sp. zn. 32 PP 7/2024 (č. l. 27 až 30) a navazující usnesení Krajského soudu v Plzni jako soudu stížnostního ze dne 3. 4. 2024 sp. zn. 6 To 82/2024 (č. l. 31 až 33).
11. Nelze zcela pominout, že podle rozhodnutí okresního soudu o předchozí žádosti o podmíněné propuštění soud prvního stupně shledal, že odsouzený splnil dvě vyžadované podmínky pro podmíněné propuštění, tedy prokázal i požadované polepšení. To však odmítl stížnostní soud, který došel k závěru, že chování odsouzeného dokumentované ve zprávě věznice výrazně nepřevýšilo chování po právní moci prvního odsouzení. Přesto, že se odsouzený stavěl k trestné činnosti sebekriticky, v průběhu výkonu trestu u něho nedošlo, jak rovněž vyplývalo ze správy věznice, ke změně rizikových faktorů, které se podílejí na závažnosti trestné činnosti. Už stížnostní senát 6 To dospěl k závěru, že odsouzený v době jeho rozhodování neprokázal, že proces polepšení již byl dovršen.
12. Týž senát zdůraznil, že odsouzený by se měl především aktivně zapojit do speciální výchovné aktivity týkající se drogové oblasti a do činností související s organizací života ve věznici, aby se tak vytvořil prostor pro získání dalších kázeňských ocenění, čímž by prokázal, že jím deklarovaná náprava je vážně míněná a dalšího výkonu trestu není třeba. Tak tedy hodnotil druhý zákonný předpoklad zdejší soud v jiném senátu v rozhodnutí vydaném 3. 4. 2024. Kromě toho připustil, že jistou roli při posouzení třetí zákonné podmínky, prognózy polepšení, má samozřejmě sociální a ekonomické zázemí, které ovšem odsouzený měl, jak to v předchozím případě akcentoval okresní soud a rovněž aktuálně napadené rozhodnutí z toho vychází, i v době, kdy se trestné činnosti dopouštěl. V té souvislosti položil soud druhé instance otázku, zda by zajištění zaměstnání a bydlení mohlo pozitivně ovlivnit chování odsouzeného na svobodě.
13. Lze konstatovat, že odsouzený podal svou žádost po uplynutí šesti měsíců od právní moci předchozího zamítavého rozhodnutí, takže i v tomto směru byl dodržen zákonný postup.
14. Zdejší soud se ztotožňuje se závěrem napadeného rozhodnutí, že byl splněn první – formální zákonný předpoklad, spolu s napadeným rozhodnutím má však za to, že přes kladné hodnocení z výkonu trestu nelze dojít k jednoznačnému závěru o prokázaném polepšení. Vedle toho, co uváděl okresní soud, nebo toho, čím argumentoval předchozí stížnostní senát, má zdejší soud za to, že základem případného polepšení je sebereflexe. V té souvislosti nelze pominout tu skutečnost, že z hodnocení Věznice [REDAKCE] ze dne [REDAKCE] 2024 vyplývá, že zatímco odsouzený projevoval zájem o pracovní zařazení a lze pozitivně hodnotit jeho hodnocení i to, co v tom směru uvádí ve své stížnosti, nesplňuje odsouzený povinnost stanovenou mu programem zacházení, a to, aby se podílel na řešení oblasti nadužívání omamných a psychotropních látek. Spolupracuje s nevládní neziskovou organizací [REDAKCE] (drogové poradenství) a využívá nepravdivé pohovory s kmenovým vychovatelem věznice. Nicméně je nutno zdůraznit, jak uváděl zdejší soud v předchozím citovaném rozhodnutí, tak okresní soud ve svém aktuálně přezkoumaném usnesení, že odsouzený se nezapojil aktivně do speciální výchovné aktivity týkající se drogové oblasti, nepožádal o zařazení na oddělení TOXI.
15. V tomto směru by měl soud doplnit důkazní řízení, jestli tím důvodem byl nezájem odsouzeného, nebo to souvisí s tím, že je v průběhu výkonu trestu zaměstnán. Stejně tak by věznice měla doplnit svou zprávu ve vztahu k tomu, jestli odsouzený o takové zařazení na speciální oddělení vůbec žádal a zda tam bylo volné místo.
16. Zdejší soud nespornuje, že odsouzený má mít zajištěno bydlení a zaměstnání, podle něj je však

nutno doplnit důkazní řízení ve vztahu k tomu, co uváděl odsouzený ve veřejném zasedání 29. 1. 2025 k motivu své trestné činnosti. Ve vztahu ke zločinu podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku, jakož i ve vztahu k přečinu podle § 286 odst. 1 trestního zákoníku, odsouzený uváděl, že motivem byla výroba pervitinu pro něho samotného. Z toho by bylo možné dovodit právě zneužívání návykových látek tak, jak tomu nasvědčuje provedené dokazování. Nicméně napadené rozhodnutí se motivací blíže nezabývá ve vztahu k tomu, zda odsouzený oproti svému tvrzení nepáchal drogovou trestnou činnost rovněž za účelem zisku. Takové zjištění může mít totiž vliv pro případné posouzení, zda rizikem opětovné trestné činnosti je zneužívání, případně závislost na drogách, nebo jestli si odsouzený nebude opětovně vylepšovat svoji majetkovou situaci.

17. Okresní soud sice pečlivě provedl relevantní důkazy ze spisu o předchozích odsouzeních, nepochybil ani v tom směru, pokud připomněl předchozí soudní minulost odsouzeného, kde převažuje rovněž páčání drogové trestné činnosti, nicméně zjištěné skutečnosti sám v přezkoumávaném rozhodnutí nehodnotil. To zdejší soud nemůže napravit, protože hodnocení důkazů je právě právem soudu prvního stupně a pokud by zdejší soud doplňoval hodnocení, mohl by tím připravit některou z procesních stran o právo využít další řádný opravný prostředek. Ostatně je nutno zdůraznit i tu skutečnost, že odsouzený připouští své dluhy, uvádí, že je hradí a poukazuje na skutečnost, že je v insolventci. Okresní soud se měl vypořádat jako soud prvního stupně i s tím, zda takové dluhy nepocházely i z trestné činnosti odsouzeného, protože v takovém případě by odkaz na insolventci nebyl plně na místě z důvodů uvedených v ustanoveních § 414 a § 416 insolvenčního zákona. Dluhy pocházející z trestné činnosti totiž po skončení insolvence nezanikají.
18. Zdejší soud tedy považuje napadené rozhodnutí za předčasné, provedené dokazování za neúplné. V té souvislosti je nutno vyžádat od věznice i aktualizované hodnocení a stejně tak považuje zdejší soud za potřebné vyžádat si zprávy i od společnosti [REDAKCE] protože pokud průběžně probíhají další sezení, neobstojí plně závěr o tom, že odsouzený dosud neprokázal výsledky, kterých při spolupráci s touto organizací dosáhl. Navíc je nutno zdůraznit, že taková spolupráce se plně může rozvinout až po propuštění na svobodu. V tomto směru zdejší soud do určité míry přisvědčuje jedné z námitek stěžovatele. Je ovšem otázkou a k tomu by se zmíněná společnost měla rovněž vyjádřit, jaká míra spolupráce je adekvátní u osoby, která sama v procesním postavení odsouzeného soudu uvádí, že užívala pervitin 5 až 7 let, avšak toliko jednou do měsíce. Ostatně v této souvislosti je nutno znovu poukázat na to, že soud si musí vyjasnit, zda při takové frekvenci aplikace návykové látky lze uvěřit odsouzenému, že veškerou trestnou činnost páchal z důvodu toho, aby si opatřil pervitin pro sebe, nebo zda to s ohledem na skutečnost, že mu stačilo užít pervitin jednou za měsíc, to skutečně nebylo za účelem zisku finančních prostředků.
19. Soud prvního stupně rovněž poukazuje na skutečnost, že trestné činnosti se odsouzený dopouštěl přesto, že v té době měl zázemí, včetně zajištěné práce. Přitom však neodkazuje na žádný důkaz, o které by své tvrzení opřel. V tomto směru je napadené rozhodnutí rovněž poněkud nepřezkoumatelné. Stejně tak - i na podkladě provedených důkazů spisy o předchozích odsouzeních, se měl okresní soud vypořádat s tím, jaká tedy byla motivace k páčání především nejzávažnější trestné činnosti, zda to bylo odsouzeným uváděné zajišťování si drogy pro vlastní potřebu, nebo zda s ohledem na nízkou frekvenci užívání to bylo podloženo zistitelným motivem. Soud prvního stupně velice pečlivě provedl listinné důkazy včetně obsahu spisu o předchozích odsouzeních, nicméně v tomto směru nedošel OS ke zcela kategorickému a jednoznačnému závěru, toho může dosáhnout pouze porovnáním toho, co uváděl odsouzený v předchozích řízeních nebo co vyplývalo z nějakého listinného důkazu a porovnáním těchto skutečností ze spisů, jimiž disponoval a prováděl je k důkazu, může učinit jednoznačný závěr jako podklad pro další rozhodnutí.
20. Je skuteností, že odsouzený předloženým mzdovým listem (č. 1. 22) doložil jednak své příjmy, jednak to, že část dluhů platí formou insolvence a přehledem uplatňovaných pohledávek. V tomto

směru však lze odkázat na to, co uváděl zdejší soud o nutnosti vyjasnit si, jakým způsobem vznikly dluhy. Navíc je nutno připomenout, že z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 11. 9. 2020 sp. zn 30 T 65/2020 (č. l. 13 až 17) vyplývá (bod 6), že tehdy „obžalovaný“, dnes „odsouzený“ [REDAKCE] se při hlavním líčení doznal, že v bývalém [REDAKCE] domku pervitin skutečně vyráběl, avšak v menším rozsahu, než je uvedena v obžalobě, přičemž poukázal na to, že drogu vyráběl především pro svou vlastní potřebu, neboť byl v dané době již dlouhodobým uživatelem pervitinu, ovšem přitom uvedl, že v domku jej navštěvovali další narkomani, kterým, když si přinesli vhodné léky, také pervitin vyrobil, přičemž o získané množství se vždy rozdělili. Ovšem ze zmíněného rozsudku rovněž vyplývá, že v době od 4. 1. 2018 do 4. 8. 2018 prodal vždy jednou týdně nezjištěné množství pervitinu za částku 500 Kč [REDAKCE] [REDAKCE] od března 2018 do konce srpna 2018 nejméně v 11 případech prodal pervitin [REDAKCE] [REDAKCE] v jednom případě 0,4 g a v dalších 10 v nezjištěném množství, ale vždy za částku nejméně 500 Kč. Již z toho lze dovodit, že odsouzený jednak potřeboval pervitin pro vlastní potřebu, ale že **jej také prodával**. Ostatně soud prvního stupně tehdy došel i k závěru, že obžalovaný [REDAKCE] dokonce učil [REDAKCE] [REDAKCE] jak pervitin vyrábět, což má rovněž význam pro posouzení třetí zákonné podmínky.

21. Ostatně soud tehdy zdůraznil i tu skutečnost, že domek vyhořel (přitom došlo k úmrtí výše jmenované) a následně v něm byla mimo jiné nalezená faktura, podle které obžalovaný zakoupil chemikálie a předměty k výrobě pervitinu. Jen pro doplnění je nutno ze stejného meritorního rozhodnutí zdůraznit, že v jeho bodě 14 je hodnocení tehdy obžalovaného, dnes odsouzeného [REDAKCE] s tím, že ten podle svých slov posledních rok a půl v braní drog abstinuje, avšak do té doby byl **asi 12 let uživatelem pervitinu, který nejprve šňupal a potom jej užíval nitrožilně**. Lze tedy dovodit, že ze spisů o předchozích odsouzeních je možno vysledovat zcela odlišnou frekvenci, ve které pervitin užíval. Pokud se prokáže, že odsouzený ve veřejném zasedání o podmíněném propuštění v nějakém směru oproti původním výpovědím lhal, není rozhodné, že takové právo mu dává trestní řád, ale je to dalším důvodem pro zpochybnění třetí zákonné podmínky – prognózy vedení řádného života po případném podmíněném propuštění.
22. S ohledem na shora uvedené zdejší soud podle § 149 odst. 1 písm. b) trestního řádu zrušil napadené usnesení ke stížnosti odsouzeného s tím, že je nutno doplnit dokazování výše naznačeným způsobem a znovu vyhodnotit závěry o druhé a třetí zákonné podmínce. Přitom je okresní soud vázán závaznými pokyny zdejšího soudu (§147 odst. 6 tr. řádu).

Poučení:

Proti tomuto usnesení není přípustný další řádný opravný prostředek.

Plzeň 13. března 2025

JUDr. Pravoslav Polák v. r.
předseda senátu